

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ:

I картина. Вечерта на заговъзани, група деца се събират в една къща, за да се маскират и обхождат роднините си. Идва единъ тяхен другаръ и съобщава, че Христо е пратенъ отъ бабо си на воденицата. Така маскираната дружина тръгва къмъ воденицата, за да вземе отъ тамъ своя другаръ.

II картина. Въ воденицата Христо и воденичаря дѣдо Коста раговарятъ и спорятъ. Христо иска да се върне въ село, а дѣдо Коста не го пуца.

Дѣдо Коста: Свирилъ, свирилъ — до разсъмване. Капналъ отъ умора, върна се потъналъ въ потъ. . . Чувахъ го като пѣхкаше. Устните му бѣха се подули и посинѣли. . .

Христо: Приказки!

Дѣдо Коста: Истина сж тия работи!

Христо: Тоя Димко сега ли намѣри да се разболѣе? А? Дѣдо Коста, азъ не мога да стоя тука цѣла нощъ, разбери!

Дѣдо Коста: (Гледа го и се усмива). Нѣма да усѣтишъ кога ще мине нощта!

Христо: Нѣма зеръ: Ти ей сега ще се търкулишъ и „хъръ“, „хъръ“, ще заспишъ, ще подкарашъ на сънъ воденицата, а пкъъ азъ ще слушамъ отдалечъ като пѣятъ и викатъ момчета край огньоветъ и сърдцето ми — ей, тъй на — ще се кжса на ситни парченца!

Дѣдо Коста: Бр. . . бр. . . бр. . . б. . . б. . . р. . . р. . .

Христо: Наистина, дѣдо Коста. Ще се пукна, ти казвамъ. Не се шегувамъ. (Кучето изрѣмжава и силно почва да лае — на плета, покачили се, подаватъ глави маскиранитъ).

Христо: (Скача и се развива). Виждъ, виждъ, дѣдо Коста!

Дѣдо Коста: Ехъ, тия момчета ще ми потрошатъ плета.

Единъ гласъ: Дѣдо Коста, идемъ ти на гости! (Маскиранитъ почватъ да викатъ, да рѣмжатъ и да подсвиркватъ).

Гласъ: Ще ни посрещнешъ ли, дѣдо Коста, а, а?

Христо: (Скача). Дѣдо Коста, гости ни идатъ, гости! Ей, че ще се повеселимъ! Пусни ги, дѣдо Коста!

Дѣдо Коста: Че, да додатъ. . .

Христо: (Радостно). Ти дрѣжъ кучето, а азъ ще имъ отворя.

Дѣдо Коста: (Мама кучето, става и отива да го задържи. Христо последва дѣдо Коста, после, заедно съ маскиранитъ, се подава на плета и вика): Сбогомъ, дѣдо Коста, довиждане!

Дѣдо Коста: (Изправя се, гледа ги и мърмори). Магарета. Хайдутъ съ хайдутъ!

Руси: (Последенъ остава на плета и вика): Дѣдо Коста, не се сърди! Взехме си другарчето. Квакъ! Квакъ! Квакъ! (Тръгва си).

Дѣдо Коста: Ехъ, да ми паднешъ въ рѣцетъ, ще ти кажа азъ тебе едно „квакъ“, „квакъ“! (Влиза въ воденицата. Маскиранитъ си отиватъ. Въ това време на сцената излизатъ жаби и започватъ да играятъ комичния танцъ на жабитъ. Маскиранитъ като смокъ застава до дънера на една върба, започва да свири, жабитъ играятъ).

Завеса

САНДА ЙОВЧЕВА

МАСКИРАНАТА ДРУЖИНА

Весела пиеска за деца и юноши
въ IV картини

3)

Картина III

(Преди да се дигне завесата чува се лаене на куче, шумъ, викове, тропотъ. Следъ вдигането на завесата сцената представлява малка селска стая. Бедна обстановка. Прозорчето гледа къмъ пѣтя. Виждатъ се преминаващитъ моми, ергени, кукери, момчета и момичета. Нѣкои въртятъ въ рѣцетъ си запалени прѣчки).

Генко: (Облѣченъ въ изтъркани дрешки, седи въ жгъла до огнището. Надига се отъ постелята и гледа презъ прозорчето. До него е майка му. Той не сменя очи отъ прозореца). Виждъ, мамо, колко много отиватъ на сирницата. Какъвъ ли голѣмъ огънь сж запалили?

Чина Добревица: Както всѣка година!

Генко: (Като се отдрѣпва отъ прозореца). Какъ ми се иска сега и азъ да съмъ тамъ! Да прескоча огъня.

Чина Добревица: (Кротко). Гледай, чедо, да оздравѣешъ. За игра има време всѣки день.

Генко: Тази игра не е като другитъ. Най-весело е на сирница. Гонимъ се, плашимъ се, отъ сърдце се смѣемъ. Миналата година, у Петрови, дойдоха едни страшни кукери! Като ни подгониха. Единъ бѣгъ му ударихме! А пкъъ Митко, какъ се изплаши! Стана жълтъ като воскъ.

Чина Добревица: Това не е хубаво! Може нѣкой да умре отъ страхъ. Нали насмалко щѣше да умре леля ти Ружа! Уплаши се отъ едни такива кукери. Била въ къщи самичка, тѣ влѣзли, затворили вратата и започнали да скачатъ насреща ѝ. Булката припаднала, — само дето не умрѣ жената!

Генко: (Сериозно). Тѣй ли?

Чина Добревица: Бати ти Петко щѣше да ги прѣбие, но то какво излѣзе? Тѣ били Милка и Радка, дружитъ на леля ти Ружа. Съ тия работи шега не бива.

Генко: (Замисля се). Мене не ме е страхъ, като знамъ, че сж преоблѣчени хора!

Чина Добревица: Не те е страхъ, думашъ сега, като порастна. Малко си пискалъ и ти отъ страхъ, като малкъ.

Генко: (Пакъ поглежда презъ прозореца). Какъвъ голѣмъ огънь запалили! Виждъ, мамо!

Чина Добревица: На кого ли потуритъ ще изгорятъ! (Вратата се отваря бързо. Влизатъ Гина и Таня).

Гина и Таня: Добъръ вечеръ, чино Добревице. (Цѣлуватъ ѝ рѣка и ѝ подаватъ голѣма паница пълна съ баница и ядене). На, това мама ти праща!

Чина Добревица: Да е жива и здрава. Благодаря!

Гина и Таня: (Ржуватъ се съ Генко). Здравей, Генко!

Таня: Какъ си, Генко? Изглеждашъ добре!

Гина: (Слага ржка на челото му). Нѣ-

машъ огънь. Нищо не ти е вече!

Генко: Ама нали не бива да стана!

Гина: Защо да не бива?

Генко: Сега да ми е да скоча надъ огъня!

Таня: Ние, като не го скачаме, да не сме умрѣли?

Генко: Не е така то!

Гина: Нѣма все да лежишъ, я! Постани!

Генко: (Става, взема комична поза, като че ли го биятъ и вика). Вай! Вай! (После речитативно).

Седналъ ми е жабчо
на бѣлъ мермеръ камъкъ
накривилъ калпака,
засукалъ мустака,
запалилъ луличка,
завъртѣлъ броеничка.
Среща иде Рачо. . .

Гина: (Като го прекъсва. Взема смѣшна поза).

Рачо Кривокрачо
Добъръ ти день жабчо!

Генко: (Бързо отговаря).
Далъ Богъ добро, Рачко!

Гина: (Продължава).
Дойдохъ да поискамъ
твоята малка щерка
снаха да ми стане,
на синъ ми невѣста,
че ний сме богати,
имаме палати,
подъ две върби криви. . .

(Отвѣнъ се чува шумъ. Генко наднича презъ прозореца. Радостно). У насъ идатъ кукери, идатъ. . . (Чува се тропотъ. Маскиранитъ шумно влизатъ).

Гина и Таня: (Изплашени викатъ).
Леле, майчице! (И пѣргаво като се мушкатъ край маскиранитъ, избѣгватъ вѣнъ).

Иванъ: (Вика следъ тѣхъ). Хей, страхливки, кжде бѣгате?

Маскиранитъ и Генко: О, о, о!
Всички: Здравѣй, Генко!

Иванъ и Слави: (Снематъ отъ магарето дисагитъ и ги подаватъ на чина Добревица). Цѣлото село обиколихме. Събрахме много нѣщо.

Иванъ: Ето ти и тия пари.

Чина Добревица: Да сте живи и здрави!

Христо: (Докато Иванъ и Слави говорятъ съ чина Добревица, той се приближава до Генко).

Христо: (Къмъ Генко. Хваща го за ржката, съ мекъ тонъ). Нищо не ти е, Генко. Изглеждашъ съвсемъ здравъ!

Иванъ: (Сжщо като се приближава, вади отъ джоба си маска). Виждъ какво ти нося! (Слага я на лицето му).

Всички: Ей, арапчо, арапчо!

Генко: (Снема я и оглежда радостно). Колко ли съмъ страшенъ! (Въ това време Гина и Таня, взели малко куражъ, още изплашени, но любопитни, отварятъ вратата и надничатъ).

Иванъ: (Като съглежда Гина и Таня, съ преправенъ гласъ). А, ето кжде били! А ние кжде не ги търсихме. Цѣлото село обърнахме. (Хвърля се върху тѣхъ и почва да вие. Заедно съ него и Слави).

Гина и Таня: Чино Добревице-е! (Бѣгатъ при нея и се тулятъ задъ гърба ѝ).

Чина Добревица: (Весело). Брей, не ми плашете момичетата, че като взема кобилицата! (Следва)